

Sven Rosborn och Annie Bergh fann varandra i historien inför cirkelpubliken i Kummingården.

Infälld:

Sven med guldplattan från Harald Blåtands tid.

Foto: Kjell Wihlborg.

Arkeologen och läraren skön duett i byacirkel

Annie Bergh var skeptisk en gång till att flytta från inre stan ut till Oxie. Men hon gjorde det och förlorade hjärtat helt bland istidsbjer, fornkullar, historieberättelser och det ända sedan efter istiden allt vackrare odlingslandskapet. För sådant har hon dragit runt med skolbarn och kittlat deras naturliga, alltjämt oförstörda nyfikenhet. Det finns mycket att undra på och prata om, när man klättrat upp på en kungshög!

Och så träffar hon här på byacirkel i Krumby samman med en som har grävt och grävt och grävt efter järn-, brons och andra ”åldrar”, skånearkeologen Sven Rosborn (www.pilemedia.se). Historikern Sven, som också är en engagerad berättare, och den inspirerade läraren Annie svepte genom årtusendena så att det nästan gick alldeles runt. Självklart uppstod tanken att sådana personer behöver den plattform som ett naturrum på bjeret vid vattentornet i Oxie skulle kunna bli. Både horisontella och vertikala utsikter i historiska och framtida perspektiv!

Annie lär barnen att det inte är lätt att navigera in i framtiden om man inte har en backspegel. Den spegeln är historia, den lokala sannerligen inte att förakta. Annie är pigg, inte minst på kontakt så hon säger HEJ, när hon möter någon i våra ytterområden (i stan är man nog inte lika spontanistiskt emottaglig). Hon säger nog hej även till alla spännande historiska personer, som t.ex. Dronning Margrethe (”Kung Byxlös”) och snor gärna ”Kalmarunionen” från smålänningarna, eftersom det faktiskt var i Oxie härad, på Lindholmens slott, som ”fruntimbret” på tronen pekade ut en nordisk framtidsriktning med hela näven.

Galgebacken illustrerar gångna tiders hårda ”rättsväsende”. Där kunde man avrätta även en och annan tonåring.

Sven Rosborn hade fått rubriken ”**Att gräva i historien**” men garanterade sin tankefrihet kring fakta och fantasier med att det rörde sig ”**I huvudet på en skåning**”. Det blev en holmgång mot bevisförfalskning kring Ales stenar, stockholmska tolkningar av vad som är ”svensk historia” och oförmågan att kunna se att lejonet på dopfunten i Oxie käkar druvor – en symbol för Kristi blod (dopfunten huggen av 1100-talets ”Oxiemästaren”).

För halvtannat år sedan fick Sven besök av en flicka från Oxie, som hade sett en bild av ett tusenårigt mynt. Ett sådant fanns i hemmet, hittat 1840 någonstans hinsides Östersjön. Det hade vandrat genom släktled, flyktigöde och emigration och slutligen hamnar här. Den berättande historiegrävaren visade en bild på flickan sittande med denne ”farbror Sven”, som kunde utläsa att det handlade om Harald Blåtand från 900-talet. Oj, vad händer då i huvudet på ett barn? ”Ja”, svarade Sven, ”troligen älskar hon historia”. Men det kan också bli för starkt som upplevelse.

Må hon då få träffa Annie Bergh, så sprutar hon tändvätska på historiekärleken.

Byacirkelarna på Kummingården tar nu sommaruppehåll. Men i september öppnas nya vägar in i bygdens historia.
Per Ragnarson